

си, четѣше съ вниманіе една книжка, която държѣше отворена. И или книжката имаше жалостно съдържаніе, или полковникътъ бѣше замисленъ въ друго и само, механически гледаше въ нея, защото отъ време на време той постенваше изъ дълбоко.

Единъ десетникъ влѣзе и почтително рече :

— Пріятельтъ ви Сотиръ, иска да са представи.

— Доведи го ! Отдавно ли чака ?

— Не ? Щомъ доди и побързахъ да ви евяхъ.

Десетникътъ излѣзе и са върнѣ съ Мацка, който носеше униформа на турскій полковникъ. Англійскійтъ полковникъ като го видѣ станѣ на крака.

— Лорде, (рече Мацко) пріятелю мой Джонъ Фигаро. Султанътъ ма назначи полковникъ ! Сега командувамъ четири роты и ми е заръчено да бѣдѣ подъ заповѣдитѣ ви !

— Какво щастіе ! извика лордътъ като прегърнѣ Мацка.

— Ще имамы щастіето да са біймы заедно, ребро до ребро, повтори новиятъ полковникъ.

— Да, но пріятелю мой, трѣба да обърнѣ вниманіето ти на едно важно нѣщо, което случайно открьхъ, рече серъозно лордъ Джонъ, като зе въ рѣка книжката, която понапрѣдъ четѣше и сложилъ бѣ на масата при поевяванъето на пріятеля му.

— На какво важно нѣщо ?

— Виждашъ ли, Сотире, тѣзи книжка ? Тя е книжка на инструкціи.

— Чіа е ?

— На злодѣца Трипани.

— На Трипани ? Че какъ ? Живъ ли е той ? Може да е тука.

— Той е доброволецъ въ руската войска и има подъ командата си осемдесетъ мѣжи.